

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

20

De Concordia Sacerdotij

Synel. orat. de
fisti.

modum *vetusilla*, *Occidentalis* nomine designatur. Tūs ἑάσας Ρόμης οὐ τὸ ἐσπεριας φυλῆσις αὐτὸς πόλεων Συναρπίδα.

V. Tamen h̄c dissimulandum non est, et si jure Patriarchico in Occidente fruerentur Episcopi Romani, sese Patriarcharum nomine jactare non confuevisse, sed auctoritatem suam sola sedis apostolica appellazione explicuisse. Quod eruitur è laudabili quodam loco petito è S. Gregorij Magni Regesto, scilicet è mandato quo Ioanni Defensori Hispanias adeundi dederat, ut Episcoporum Hispanorum conatum infringiceret, qui Stephani Episcopi à provinciali synodo dejecti appellationem alienam à Canonibus & à more Ecclesiarum contendebant. *Contra hec si dictum fueris,* inquit, *quia nec Metropolitanum habuit, nec Patriarcham, dicendum est quia à sede apostolica, que omnium Ecclesiarum caput est, causa hec audienda ac dirimenda fuerat; sicut & predictus Episcopus (scilicet Stephanus) peccatis dignoscitur, qui Episcopos alieni Concilii judices habuit omnino suspectos.* Ex eo consilio profectum est quod idem Gregorius quatuor Patriarcharum tantum mentionem facit in epistola ad Brunechildem Reginam Francorum, qua eorum ignorantiam percellit qui à Decretis Synodi Chalcedonensis discedebant: *Sed ita illos erroris labes imbibit, ut ignorantia sue credentes, universam Ecclesiam, atque omnes quatuor Patriarchas, non ratione, sed malitiosa mente tantummodo refugiant.* Nempe quia sedis apostolica

modum vetus illa, Occidentalis nomine de signatur. Tns ēēas Pōpūs & ἡ ἐπιπλα φυ λάθιος εὐθὺς πόλεων Συναρίδα.

V. Tamen hic dissimilandum non est, et si jure Patriarchico in Occidente fruerentur Episcopi Romani, se se Patriarcharum nomine jactare non consuevit, sed auctoritatem suam sola sedis apostolicae appellatione explicuisse. Quod eruitur è laudabili quodam loco petito è S. Gregorij Magni Regesto, scilicet è mandato quod Ioanni Defensori Hispanias adeunti dede- rat, ut Episcoporum Hispanorum conatum infringeret, qui Stephani Episcopi à provinciali synodo dejecti appellationem alienam à Canonibus & à more Ecclesiarum contendebant. *Contra hec sī dicitur fuerit, inquit, quia nec Metropolitanum habuit, nec Patriarcham, dicendum est quia à sede apo- stolica, que omnium Ecclesiarum caput est, causa hec audienda ac dirimenda fuerat; sicut & predictus Episcopus* (scilicet Stephanus) *petiisse dignoscitur, qui Episcopos alieni Concilij judices habuit omnino suspectos.* Ex eo con- filio profectum est quid idem Gregorius quatuor Patriarcharum tantum mentionem facit in epistola ad Brunechildem Re- giginam Francorum, qua eorum ignorantiam percellit qui à Decretis Synodi Chal- cedonensis discedebant: Sed ita illos erroris labes imbibit, ut ignorantia sue credentes, uni- versam Ecclesiam, atque omnes quatuor Patriar- chas, non ratione, sed malitiosa mente tantummodo refugiant. Nempe quia sedis apostolicae principatus eximium aliquod jus, non solum in Occidentis provincias, quae jure Patriarchico solius Episcopi Romani solli- cititudini patuerunt, sed etiam in ceteras Orientis Ecclesias, que illi ut supremo Capiti per Patriarchas suos connectebantur, obtinebat. Noluit ergo Patriarcha audire Gregorius; sed etiam non alienum à se du- xit, jure Patriarchico uti per Occidentis provincias. Quem morem fecerit est In- nocentius III. qui quatuor Patriarchas numerando, Romanam Ecclesiam intra dignitatis illius limites non cogit. Ceterum in Conciliis, Romana inter Patriarchales sedes recensēbatur; ut patet ex synodica epistola Concilij sexti: qua Constantinum Pogonatum Patres rogant, ut Actorum Synodi exemplaria ad quinque Patriarchales sedes mittantur, ἐκδῆνται τοῖς πάντες πα- τηματοῖς θρόνοις. Inde Theodorus Studita ecclēsiasticum corpus πεταλέφαλον vocat; Quinque Patriarchis ad unius capitisi formam redactis, ut explicit Balsamo: quemadmodum Gregorius B. Petri sedem, *unius in Tribus locis* esse scripsit. Octava etiam

Synodus Quinarium sedium Patriarchalium numerum agnovit; & Nicolaus I. in Responsis ad Bulgaros Romanam Ecclesiam inter Patriarchales recensuit; licet ceteris dignitate & auctoritate praecellat.

Nicad Combs
Balz. c. 31.

A D D I T I O N

STEPHANI BALUZZI

AD D E R E vero visum est insignem locum ex libro secundo Anselmi Episcopi Lucensis aduersus Guibertum : in quo Nicolaum secundum Papam redarguens ob mutata Pattum decreta, auctoritati ejus opponit decreta sanctorum quinque Patriarcharum, in quibus Romanum primo loco ponit. Sed ut tandem, inquit, invincibili gladio ferriamus, prefatus Nicolaus, unus scilicet Patriarcha, cum quolibet Episcoporum Concilio non potuit abrumperet, ita nec mutare, non obviania fidei prefata decessa sanctorum quinque Patriarcharum, scilicet Romani, Alexandrini, Antiocheni, Hierosolymitanis, Constantinopolitanis. Sequenti deinceps etiam visum est servandam esse Romano Pontifici suam prærogativam etiam inter loquendum & scribendum, adeoque Romanum Pontificem non esse communardum cum ceteris quatuor Patriarchis, cum eorum caput supremum esset. Itaque Innocentius III. Romanum Pontificem in scribendo distinguit a Patriarchis. In historia vero Concilij quod apud Lugdunum habuit Innocentius hujus nominis quartus, cum Aquileiensi Patriarcha datus esset locus post Antiochenum, Constantinopolitanus & Antiochenus, qui aderant, graviter & iniquo animo id tulere, ac fedem ejus revertuntur, dicentes illum non esse de quatuor Patriarchis. Ita enim legitur in historia illa, prout edita est in tomis Conciliorum. Sed in veteri codice manuscripto Bibliothecæ Regiarum, in quo eadem historia extat, numerus Patriarcharum non exprimitur, atque tantum auctor alios Patriarchas dixisse Aquileensem sedere non debere juxta eos, cum non esset de Patriarchis, id est, cum non esset Patriarcha. Sane hanc ultimam lectionem adjuvat quod legitur apud Vdascalcum in Narratione de controversia inter Hermannum Episcopum Augustanum & Eginonem Abbatem sancti Vdalici, ubi ista habentur in capite xv 1. *Ab Episcopo Aquileiensi qui abusiva Patriarcha vocatur, sub pallio Viberii Harefarchæ, premisis duobus iuramentis ordinatur.*

CAPVT VI.

Synopsis.

I. Agitur de comparatione Alexandrini Episcopi cum Romano. Jus Patriarchatus frequenter exercebatur in Diaecesi Vrbicaria, & in Italica, quam in ceteris Occidentis provinciis.

I. I. Synodorum indiclio. Episcoporum ordinatio, & judicium de majoribus causis, sunt partes juris Patriarchici. Concilium Romanum ex Episcopis Italiae; ut patet ex Iudicio, epistola Orientalium, & Synodica Concilii Sardicensis, que explicatur, & ex Libero.

& Imperij Lib. I. Cap. VI.

III. Concilium istud auctoritate Romani Pontificis evocatum, probaturex epistola Galle Augusta, & Synodis Romanis sub Felice & sub Symmacho.

IV. Hac Synodus generalis Italie videtur originem traxisse ex conventu habito in causa Pauli Samosatensi. Ante Synodus Italica & Romana diferebam. Postea Concilium Romanum utramque complexum est.

I. **R**ESTAT ut aserto Occidentis Patriarchatu, in eam rationem sollicitius inquiramus, qua ad exemplum Romani Episcopi, jura Alexandrinae sedis per Ægyptum, Libyam, & Pentapolim Nicena Synodus metiebatur. Hic distinctio quædam adhibenda est; qua non animadversa, de componendo jure Patriarchico duarum istarum sedium desperandum est; dicendumque cum viris eruditissimis, de sola metropolitica auctoritate hoc canone comparationem iniri. Occidentis Ecclesiæ per plures Diœceses porrectæ erant, ut superius monui, quæ suis quæque synodis constabant; ut ostendere eset in proclivi de Africana, Illyriciana, & Gallicana, imò & de Hispanica. Italia in duas Diœceses divisâ, Italica nempe, & Vrbicariam, cùm à sede apostolica non longè abesse, frequentioribus beneficiis ab ea fovebatur; adeo ut jus illud omne præcipuum, quo Patriarchæ in suis Diœcessibus potiebantur, Episcopus Romanus in sua Diœcesi Vrbicaria, & fortean in Italica, exerceret. In ceteris verò Occidentalibus provinciis summam auctoritatis vim & dignitatis apicem conservabat quidem; sed non eam in omnibus rerum articulis, æquac in Italiae provinciis, explicabat.

I. Ius Patriarchæ in eo versatur, ut Episcopos sibi subditos ad Concilium evo-
ceret, ordinationes Episcoporum celebret,
& de majoribus causis judicium ferat. Ro-
manus Episcopus synodum omnium Italæ
Episcoporum, ut proprium & ordinarium
Romanæ sedis conventum, cogebat; &
per omnes Italæ provincias, vel latem per
Vrbicariam Diocesim, Episcoporum or-
dinandorum jure fruebatur. Concilium
Romanum ex Episcopis Italæ conflatum
fuisse docet Iulius I. Pontifex in epistola ad
Orientales, quæ extat apud Athanasium.
Nam tametsi solus sis, inquit, qui scripti, non
meam tamen solius sententiam, sed omnium Ita-
lorum, & omnium in his regionibus Episcoporum
scripti. Certè ad constitutum tempus convenere
Episcopi, & ejus sententie fuere, quam vobis
iterum significo. Quare Orientales Episcopi
Athanaſio communionem restitutam à Iulio
& à solis Episcopis Italæ obſervarunt in
synodica sua epistola, quam Concilij Sar-

dicensis nomine ediderunt: *Ad Iulium Romanum perrexit, sed & ad Italiae quosdam ipsius partis Episcopos; quos seducens per epistolaram falsitatem, ab eisdem perfacile in communionem est receptus.* Ex eo autem quod Italiae Episcoporum conventus ordinarius Romam haberetur, profectum est ut eis impensis Romani Pontifex imminaret, curamque suam ad illos frequentiorc extenderet; atque illo proinde nomine Synodus Sardicensis, relatione facta eorum omnium quae gesta erant Sardicæ ad Iulium Pontificem, ab eo petierit ut omnes Siciliae, Sardinie, & reliquæ Italiae provincias scriptis suis earum rerum certiores redderet. Quod quidem munus ad Metropolitanos in singulis provinciis pertinebat; sed in duabus Italiae Diœcesibus ad Romanum Episcopum jure Patriarchico. Tua autem excellens prudenter, inquit Concilium, disponere debet ut per tua scripta, qui in Sicilia, qui in Sardinia, & in Italia sunt fratres nostri, que acta sunt, & quæ definita, cognoscant, & ne ignorantess eorum recipiant litteras communicatorias quos extra epis- copatum iusta sententia declaravit. Liberius vero in epistola ad Constantium Imperatorem, se literas Orientalium de causa Athanasij legisse Concilio, id est, Episcopis Italies, profitetur.

III. Enim uero ne quis cavilletur, cœtus quidem Episcoporum Italiae habitos, sed literis Romani Pontificis non fuisse coactos, necesse est ut Gallæ Placidia Augustæ epistola, quam ad Theodosium Imperatorem dedit, rem totam conficiamus. Testatur religiosa mulier se cum ad altare

Centrū religioñ minor, te, cum ad altare
B. Petri accessisset, cultum Apostolo ex-
hibitura, à Leone Episcopo exoratam ut
a Theodosio convocandum Generale Con-
cilium impetraret, quo vulneri mederetur,
quod fides ab Ephesino latrocino erat pas-
sa. Leo autem erat *Episcoporum multitudo*

circumscriptus, quos ex immunerabilibus civitatibus Italie pro principatu proprii loci seu dignitate collegit, inquit Galla Augusta. In *hanc sententiam Synodus Romae coacta circa annum C D LXXXIV. scripta ad Constantinopolitanos hæc verba: Quoties intra Italiam propter ecclesiasticas causas, principiæ*

fidei, colliguntur Domini sacerdotes, consuetudo retinetur, ut successor presulum sedis apostolice ex persona cunctorum totius Italie sacerdotum, iuxta solitudinem sibi Ecclesiarum omnium competentem, cuncta confinuat, qui caput est omnium. atque ideo addunt inferiore loco ejusdem epistole: *Beatisimus vir Felix, Caput nostrum, Papa, & Archiepiscopus. Sanè de Sicilia Episcopis, licet fredo ab*

Exstat apud Hil-
zium in fragmen-
tis parte 2.

**Epistola Synodica
Concilij Sardicen-
sis, apud Hilarium,**

Liberid step. 2. ad
Constantium.

Epistola Galilei
ante 1. Concil.
halced. cap. 16.

modica ep.
concilij Rom. sub
lice.

in Decr.,
1883.

nos ex eorum synodo quotannis Romanum
fraterno sociandos Concilio indissimulan-
ter occurrere debere. Hinc profectum ut
in Synodo Romana sub Symmacho, quam
Rex Theodosius ex omnibus Italiae pro-
vinciis coegerat, recte observatum fuerit,
hanc synodum ab ipso Papa convocari de-
buisse: cuius voluntatem intercessisse scri-
pto docuit Theodosius.

I V. Vnus tantum superest, quem eximere oportet à lectoris animo, scrupulus, unde ortum habuerit hæc Synodus Romana Italæ finibus circumscripta. Possem veteri confuetudine me tueri; quæ sanè huic institutioni, ut & ceteris ecclesiasticæ disciplinae articulis, incrementum dedit. Sed fortassis non ineptè hujus conventus originem inde repete possumus, quod ad profligandam Pauli Samosateni hæresim ab Aureliano Imperatore constitutum fuit ut Italiae Episcopi Romam de hac quæstione tractaturi se conferrent. Etsi enim evocandorum Episcoporum jus Romanæ sedis concedamus, nemo tamen insificabitur quin cœtus frequens Romæ haberi vix posset sub paganorum Principum imperio, nisi cogendi Concilij gratiam Imperatores facerent. Quod cum ab Aureliano imperiatum occasione unius cause fuisse, prejudicio suo synodum ex Romana & Italica permixtam constituit, ante Nicæni Concilij tempora. Cum enim Paulus Samosatenus Antiochia Episcopus, duplice synodo Antiochenam damnatus, domo episcopali abscedere nolle, Aurelianus interpellatus hac de re precepit ut domus Ecclesie illis tribueretur quibus Christiani Italie & Urbis Romæ Episcopi per literas tribuendam prescriberent, teste Eusebio. Sanè ante hoc tempus (quod incidit in annum ccxcii.) Italia Episcopi seorsim à Romanis conveniebant; ut factum est cum damnatus est Novatianus anno ccclv. à synodis Romana Italica, & Africana; quamvis deinde ab iis Relatio missa fuerit ad Cornelium Romanum Episcopum, qui hac dere suis literis monuit Fabium Antiochenum. Sanè extaret integra Cornelij epistola, cuius nobilia fragmenta protulit Eusebius, fine utriusque synodo Romana & Italica, quoniam temporis obtinebant, sine ullis ambigibus assignaremus. In extrema enim epistola (ut testatur Eusebius) Episcopos, qui Romam profecti, Novatiani dementiam condemnabant, & Ecclesiæ, quibus singuli præterant, Cornelius recensebat. At tamen nemo est qui sibi persuadere non possit Romanam synodum iis Episcopis constituisse qui non solum sub metropolitano

degebant, sed etiam ceteris quibusdam, qui per Campanias oras, Brutios, & Apuliam erant constituti, Italiam verò ex iis conflatam Episcopis qui provincias Italiae Transpadanas incolerent. Sanè ad Italiam synodum è pluribus provinciis convenerant Episcopi; ut ipsa docet nominis significatio, quod uni Italiae provinciae tribui non solet. Cum autem urbis aliquujus celebritas tot Episcopos variarum provinciarum in unam synodum Italicanam coegerit, par est etiam credere Romanæ civitatis dignitatem, immo & ipsius Pontificis, non adeo neglectam, quin è pluribus etiam Italia provinciis synodo Romanæ frequentes adessent Episcopi. Et ut aperi-
tius promam quod sentio, planè mihi per-
suadeo ipsius Cornelij tempore, in ecclesiasticæ disciplinæ ordine, duas veluti Dice-
ces apud Italiam constitutas fuisse, è quibus Italica & Romana synodus constarent:
qua liquidiū patuerunt, cum Italia lege
Constantini duobus Vicariis Praefecti præ-
torio est assignata, quorum alteri sedes esset
Mediolani, alteri verò Romæ.

CAPVT VII

Synopsis

1. Ordinatio Episcoporum pertinet ad Patriarchas. Restricta ad Metropolitas in Patriarchatus Constantinopolitanus institutione. Antiquis Patriarchis omnium Episcoporum ordinatio competitabat; ut Antiocheno, ex Innocentio.

*I I. Et Alexandrino in solida Diocesi Aegyptia.
ca. Quod Metropolitarum jura non omnino tollebat,
ex Concilio Niceno, & Syneso.*

III. Idem jus competit Romanis in provincia Vrbicaria. Antiqua regula, qui pertinent ad synodus, pertinent ad consecrationem, probatur ex Novella Iustiniani, que emendatur. Dubitatur de Italica Dicensorum Episcopis, & de ipsis Metropolitis Mediolanensi & Aquilienensi.

IV. Vrbicaria autem Diocesis Episcopos ordinatos ab Episcopo Rom. docetur è Celestino. Metropolitanus in Vrbicaria Diocesi.

V. Eorum iura servata in ordinationibus Episcoporum, ad exemplum Alexandrini Episcopi; & Thessalonicensis, quierat Vicarius Romani in Illyrico

Brevis & nova interpretatio canonis sexti Nicani, ex Ruffino. Idem jus Alexandrino in Egyptiaca Diaecsi competit, quod Romano in Vrbatorum. In ceteris non componuntur invicem. Novatores aruitus refellitur nova reponsione.

VII. Patriarchicum Ius Romani Pontificis in re-
liquis provinciis Occidentis verabatur precipue in
majoribus causis. Concilia Dioceſeon Occidentalium
coniuncta cum Romano per Relationes & Legatos.

VIII. Gallicanam Ecclesiam ius illud Patriar-
chicum semper amplexam esse docetur aliquot testi-
moniis scelētis. Quod obtinuit in prima, ſeunda, &
tertia Peruvia Diocesi.